

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžz/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	3111206548
Dátum vydania rozhodnutia:	18.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3111206548.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa E. Y., nar. XX. G. XXXX, bytom v F. X. H., R., proti odporcovi Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Švermova 43, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh navrhovateľa z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy z 19. marca 2011, pôvodne podanom na Okresnom súde Trenčín dňa 23. marca 2011, postúpeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 1. júna 2012, podľa ustanovenia § 250t ods. 1, ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku domáhal uloženia povinnosti odporcovi konať a rozhodnúť, resp. zaregistrovať ochrannú známku do registra vo veci vedenej pod č. VS 6-2011. Podľa ustanovenia § 250v ods. 1, ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku sa domáhal, aby súd odporcovi zakázal pokračovať v porušovaní navrhovateľovho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok, jeho zákonný obsah a ochranu podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasne malo byť odporcovi prikázané obnoviť stav pred zásahom, ak je to možné.

Navrhovateľ uviedol, že požadoval zaregistrovať svoju ochrannú známku pre absolútne všetky tovary a služby, preto považuje postup odporcu za nezákonný. Uviedol, že zákon neukladá navrhovateľovi povinnosť špecifikovať zoznam tovarov a služieb v konkrétnej forme, preto aj navrhovateľovo písomné vyjadrenie „absolútne všetky tovary a služby“ je snád' určité a zrozumiteľné. Ani odporca neuviedol, v akej forme si predstavuje konkrétny zoznam, ibaže odporca je zvyknutý na numerické vyjadrenie. Navrhovateľova žiadosť je po obsahovej a formálnej stránke perfektná v súlade s § 34, § 35 a § 40 Občianskeho zákonníka a zákona č. 506/2009 Z.z. Navrhovateľ preto považuje výzvu odporcu z 23. februára 2011 na doplnenie žiadosti za nadbytočnú. Riadne nezaevidovanie a neakceptovanie prihlášky je

podľa navrhovateľa protiprávnym zásahom do navrhovateľových práv.

Navrhovateľ uviedol, že podáva návrh bez vyčerpania prostriedkov, ktoré neexistujú (§ 250v ods. 3 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) ako aj v zákonnej subjektívnej lehote plynúcej dňom nasledujúcim po dni doručenia listu z 23. februára 2011. Podanie sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach a podnetu prokuratúre považuje za nadbytočné a nereálne. Je preto jeho slobodnou vôľou, ktoré právo a prostriedok nápravy využije, keďže sú navzájom viaceré prípustné odhliadnuc od ich obsahu. Podaním ktoréhokoľvek iného prostriedku nápravy by došlo k zmeškaniu lehoty 30 dní na podanie. Rešpektujúc zásadu subsidiarity zakotvenú v ustanovení § 250v ods. 3 a § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ považuje svoj návrh za objektívne prípustný.

Odporca v písomnom vyjadrení navrhol návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť. Keďže argumentácia navrhovateľa týkajúca sa návrhov na začatie konania podľa § 250t a § 250v Občianskeho súdneho poriadku sa prekrýva, odporca poukázal na svoje vyjadrenie vo veci nečinnosti (vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžnč/3/2012, pozn. súdu), kde uviedol, že dňa 21. februára 2011 mu bola doručená žiadosť navrhovateľa o zápis ochrannej známky „EURO, € + všetky (absolútne všetky) ďalšie možné obrazové, kombinované a trojrozmerné druhy vyššie uvedenej ochrannej známky, pričom uviedol, že označenie žiada zapísať „pre absolútne všetky tovary a služby“. Odporca navrhovateľa listom zo dňa 23. februára 2011 vyzval na odstránenie nedostatkov a určil mu lehotu na ich odstránenie; zároveň navrhovateľa poučil, ktoré náležitosti má v zmysle ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach (ďalej len „zákon č. 506/2009 Z.z.“) podanie obsahovať, aby mohlo byť považované za prihlášku ochrannej známky. Navrhovateľ na výzvu odporcu neodpovedal a ešte skôr, ako mu uplynula lehota na odstránenie nedostatkov (25. apríla 2011), podal žalobu (23. marca 2011) na Okresný súd Trenčín. Vo vyjadrení poukázal na to, že zápis ochrannej známky do registra vyžaduje jednoznačné vymedzenie tovarov a služieb, pre ktoré má byť chránená. Zoznam tovarov a služieb podľa Niceskej klasifikácie obsahuje 325 strán tovarov a služieb zaradených do 45 tried. Vymedzenie tovarov a služieb, ako to urobil navrhovateľ, nezodpovedá požiadavke na jasné a presné určenie zoznamu tovarov a služieb, ktorú vo svojej judikatúre zohľadnil aj Súdny dvor Európskej únie vo veci C-307/10 Chartered Institute of Patent Attorneys (CIPA).

Odporca v písomnom vyjadrení ďalej uviedol, že zásahom podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku sa síce v zmysle judikatúry a právnej teórie rozumie aj postup orgánu verejnej moci spočívajúci v jeho nečinnosti, ide však o inú formu nečinnosti ako je uvedená v § 250t Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku preskúmal vec a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Rozhodol na pojednávaní dňa 18. apríla 2013 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 250v ods. 8, § 246c ods. 1 prvá veta a § 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ustanovenia § 250v ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Pojem „nezákonný zásah“ Občiansky súdny poriadok priamo nedefinuje a všeobecne ho nedefinuje ani iný zákon. Vychádzajúc z ústavnej formulácie uvádzajúcej „rozhodnutia, opatrenia alebo iné zásahy verejnej moci“, pojem „zásah“ možno vykladať ako aktívne konanie vykazujúce znaky bezprostredného „zásahu“ „pokynu“ alebo „donútenia“ zameraného priamo proti poškodenému, resp. proti nemu priamo vykonaného. Jeho znakom je aj to, že ním vyvolané účinky na poškodeného sú definitívne, t. j. inými prostriedkami nápravy ako súdnym donútením neodstrániteľné, čo zákonodarcu zvýraznil neprípustnosťou takého návrhu, ktorý smeruje proti „zásahu“, na ktorého elimináciu neboli vyčerpané iné zákonom prípustné prostriedky. Za „zásah“ sa obyčajne považujú aktívne úkony správnych orgánov alebo iných súčastí verejnej správy v rámci výkonu verejnej moci, súvisiace väčšinou s výkonom

správnej činnosti, ktorú správna náuka označuje ako „správny dozor“ (napr. autoritatívne úkony príslušníkov polície, vojenskej polície či iných vojakov, príslušníkov väzenskej a justičnej stráže, príslušníkov colnej správy, strážnikov obecnej polície, ale aj úkony úradných osôb pri výkone štátneho stavebného dohľadu, daňové kontroly atď.). Možno sem zaradiť napr. aj neoprávnený výkon exekúcie. Naproti tomu za zásah v zmysle § 250v ods. 1 sa nepovažuje vydanie právneho predpisu, ani vydanie rozhodnutia, ani nečinnosť orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na zásadu subsidiarity konania podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku, z ktorej vyplýva, že právnej ochrany podľa citovaného ustanovenia je možné sa domáhať iba v prípade aktívneho vyčerpania opravných prostriedkov. Navrhovateľ pritom v návrhu musí tvrdiť a preukázať, že prostriedok nápravy využil a že bol neúčinný.

Za právne prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, považuje judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenie sp. zn. IV. ÚS 428/09) ako aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad rozsudok sp. zn. 8Sžz/1/2009) predovšetkým inštitút sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon č. 9/2010 Z.z.“). Sťažnosť podaná podľa zákona č. 9/2010 Z.z. v prípadoch nezákonných zásahov orgánov verejnej správy plní funkciu opravného prostriedku. Ak navrhovateľ podal sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z.z., o ktorej bude rozhodovať odporca, tento sa jednak dozvie o existencii situácie, ktorú navrhovateľ považuje za nezákonný zásah, a jednak na ňu musí reagovať a vysporiadať sa s konkrétnymi námietkami navrhovateľa. Ak by námietky akceptoval, musí prijať nevyhnutné opatrenia na odstránenie daného stavu. Mohol by tak nezákonný zásah bez súdnej pomoci v medziach svojej právomoci rýchlo a účinne odstrániť.

Námietka navrhovateľa, ktorý sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach nepovažuje za účinnú a reálny prostriedok nápravy, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neobstoí. Inštitút sťažnosti je dostupným prostriedkom nápravy, ktorý môže reálne pomôcť k odstráneniu zásahu tvrdného navrhovateľom. V predmetnej právnej veci navrhovateľ vedome a úmyselne nepodal sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z.z. (pričom o tomto prostriedku nápravy mal vedomosť), čím sám svojím vedomým konaním spôsobil neprípustnosť návrhu na začatie konania podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku.

Vzhľadom na princíp subsidiarity a nevyužitie prostriedkov nápravy, ktoré umožňuje zákon č. 9/2010 Z.z., návrh navrhovateľa podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku nie je dôvodný. Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky nedôvodný návrh navrhovateľa zamietol podľa § 250v ods. 4 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku.

Pre úplnosť veci Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše uvádza, že zásah môže mať síce rôznu formu a to napr. i donútenie príslušného subjektu niečo konať, avšak v danom prípade čo je podstatné, že po právnej stránke musí byť jasné a nesporné, že musí ísť o zásah contra legem. Táto zákonná podmienka nie je však podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo strany navrhovateľa absolútne splnená, pretože Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky nepostupoval nezákonne, naopak jeho postup spočívajúci v nezaevidovaní a neakceptovaní prihlášky navrhovateľa je len logickým a zákonným dôsledkom správania sa navrhovateľa, ktoré je potrebné považovať vzhľadom na opísaný skutkový stav za rozporné so zákonom č. 506/ 2009 Z.z. Keďže v danom prípade nejde o zásah contra legem, nemôže mať návrh navrhovateľa i z tohto dôvodu úspech a preto bolo potrebné taktiež návrh navrhovateľa zamietnuť.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 250v ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania nepriznal a odporcovi v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.